

Solitud al Cim

J. M. CASTELLET

LA vacada que pastura pels environs del refugi s'ha atansat subrepticiament, tal com ho fan les bromes a les altes valls. El tritllejar de llurs esquelles ha fet palesa la seva presència obligant-nos a obrir els ulls. La tènue llum de l'albada es filtra pel finestró mal ajustat. Les ombres s'han esvaït i el nou dia s'inicia. La «toilette» amb l'aigua immaculada dels innombrables xaragalls, és pura delícia que deixonda els sentits. Poca estona ha passat i ja ens trobem ascendint al cim. L'ascensió és plaent i quieta. Les remors encara dormen i es fa perceptible el bleix propi i el dels companys. Cap de nosaltres gosaria trencar l'ancís d'aquest silenci.

Hem arribat al cim a l'ensems que hi arribava el sol. Felic encontre enmig d'aquesta quietud. Si alguna vegada heu fruit del goig immens de trobar-vos dalt d'un cim alterós en el moment d'eixir el sol, convindreu amb mi que l'espectacle és únic, que voldríeu perpetuar aquest instant d'agradosa solitud. Com s'hi esplaia l'esperit, aquest component de l'home tan poc cultivat! Tot és sacrificat a la matèria i gairebé res a l'esperit. Les idees esdevenen indulgents i abundoses i malgrat tot, jo diria inoportunes. Voldríeu no pensar en res. Al menys en res vinculat amb el nostre transcórrer quotidià. Restar sols, amb la solitud per tota companyia. Sant Pere ho digué dalt d'un cim: «Senyor, bona cosa és estar-nos ací: fem-hi, si us plau, tres tendes, una per a Vos, altra per a Moisès i altra per a Elies».

Gairebé a tots els cims hi ha un pedró i en molts un quadern. Hi deixem un pensament inspirat, no tant, però, com voldriem. I ai las! Constatem amb sorpresa que hi ha pocs pensaments elevats en aquests quaderns que guarden els alterosos pedrons. Es que hi puja poca gent d'esperit sensible? O bé, la placidesa de la solitud els ha llevat del tot les facultats per confegir una frase eloqüent? Caldrà pensar-hi. El que és cert és que la grolleria està ací, arran del cel, i ens ha malmès la jornada.

(A. E. Pedraforca)